

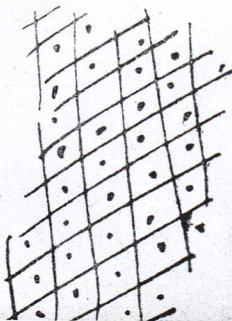


Dragon

Sib

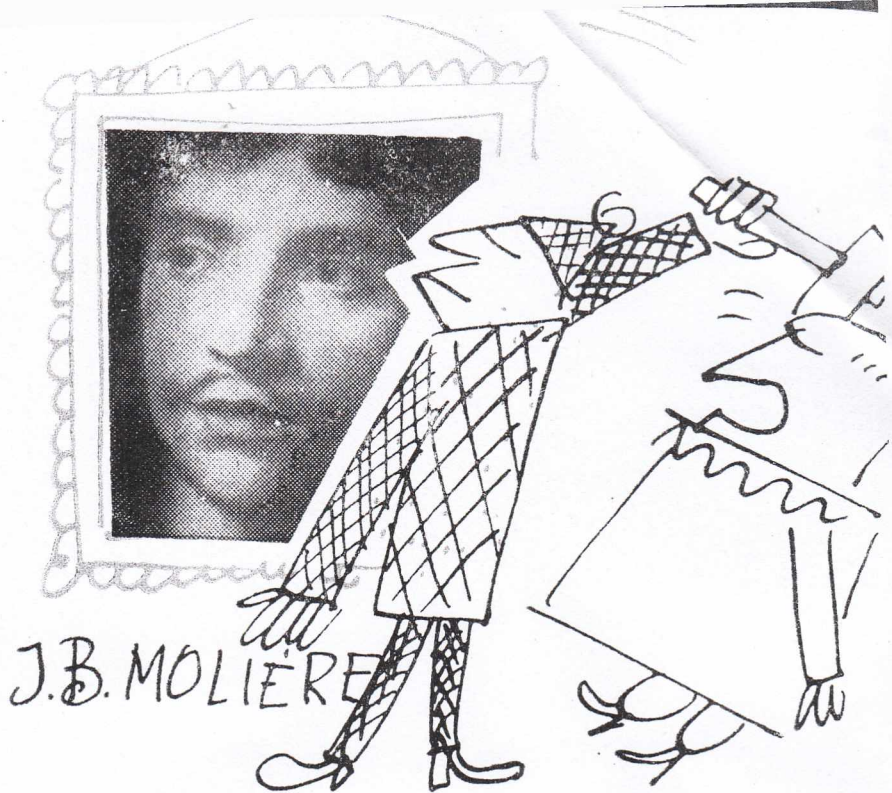
a

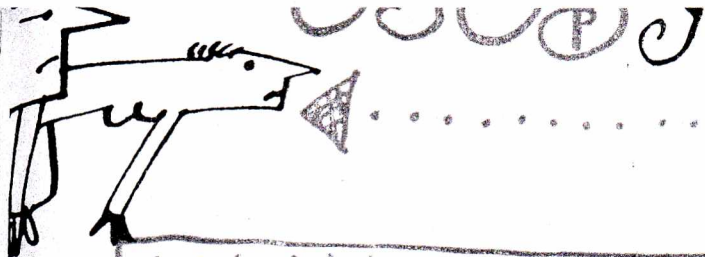
a a a a a



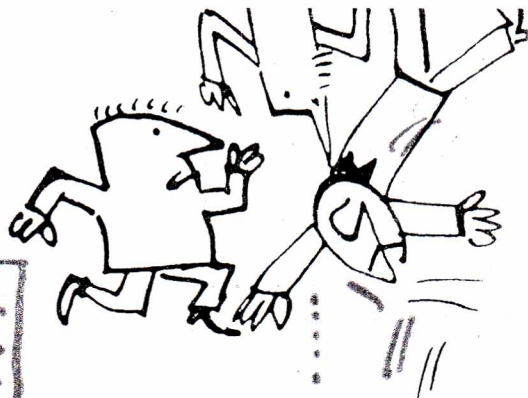
„Je-li úkolem komedie napravit lidské neřesti, nevidím, proč by měly být některé chráněny . . . divadlo má na nápravu mravů silný vliv. Nejkrásnější šlehy vážného mravního kázání mají velmi často slabší účinek, než šlehy satiry a většinu lidí nepokáře nic radněji než vyličení jejich chyb. Lidské neřesti nejkrutěji zasahuje, vydáme-li je na pospas smíchu veřejnosti.“

MOLIÈRE





a...



Režie **MILOSLAV KUČERA**
Scéna **LUBOŠ HRUZA**
Kostýmy **JAR. BLAŽKOVÁ**

Překlad **SVATOPLUK KADLEC**
Hudba **JAN TOMŠÍČEK**

Argant . . . Milan Koutný
Geront . . . Arnošt Borovec
Oktavius . . . Jiří Kodet
Leandr . . . Václav Roštlapil
Zerbineta . . . Marie Viková
 Jiřina Třebická

Hyacinta . . . Daniela Šrajerová
Skapino . . . Bohuslav Čvančara
 Milan Šulc
Silvestr . . . Restislav Volf
Nerina . . . Milada Albinová
Karel . . . Jaroslav Fukala

Představení řídí Ludmila Naarová Text sleduje František Labudek
Hraje orchestr DPB, řídí Petr Mandel

Technicky spolupracovali: stavby: V. Plachý s kol., světla: V. Řezáč
s kol., dekorace: A. Svider s kol., vlásenky: M. Kuthanová s kol.,
kostýmy: B. Smetanová s kol., rekvizity: M. Němečková

Premiéra 9. října 1963

Přestávka po 1. dílu

NEDA'M

KDO
JINÝ?

ROLE

JEJICH ROLE...

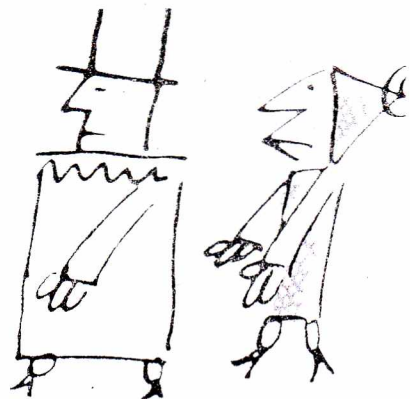


MOLIÈRE (1622—1673)

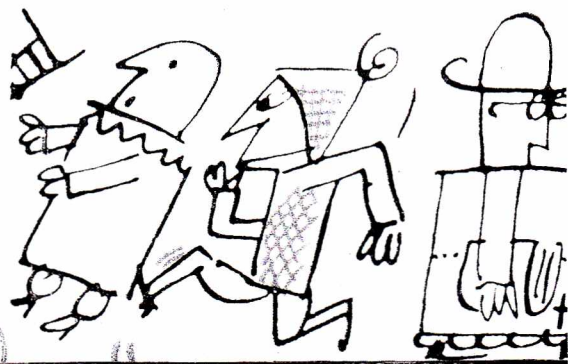
Vysloví-li se Molière, vyslovilo se jméno věčné. Básníků takové velikosti je v oboru veseloherním málo. J. B. Poquelin — který si zvolil pseudonym Molière — patří k těm nejpozoruhodnějším a největším.

Narodil se roku 1622. V jedenadvaceti letech odchází k divadlu. Toho roku (1643), kdy nastupuje na trůn král Slunce Ludvík XIV., s nímž je svázána řada let pozdějšího Molièrova života a práce.

Nejprve zakládá Molière s přáteli vlastní divadlo v Paříži. Ale ani jeho honosný název „Skvělé divadlo“ ho nezachránil před vězením pro dlužníky. A tak rok nato opouští s několika přáteli hlavní město, aby strávil dvanáct učednických let u kočovné společnosti a prokřičoval Francii na cestách, jež už nikdy nebudou přesně zjištěny. Šestatřice-



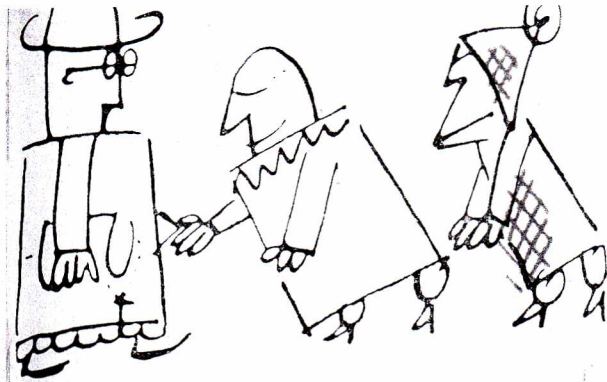
Škola pro muže (1661) — Škola pro ženy (1662) — Kritika školy pro ženy (1663) — Versaillská improvizace (1663) — Tartuffe (1664) — Don Juan (1665) — Misanthrop



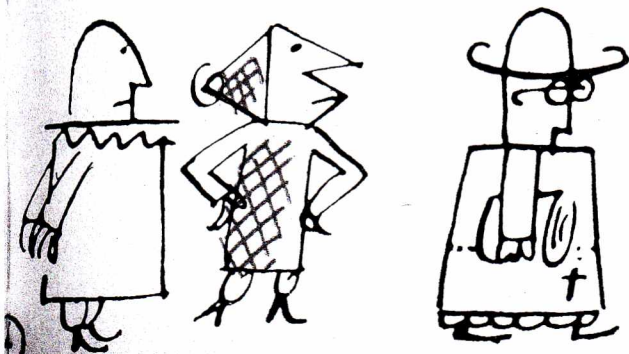
Byli na světě snad už tenkrát, když se lovíli mamuti. Ale docela jistě tehdy, kdy někteří lidé poznali, že je možné žít pohodlněji a využívat k tomu druhých lidí. Od Ezopa a hloupého otrokáře táhne se linka šibalů a jejich pánů – třeba až ke Švejkovi a nadporučíku Lukášovi; jednu z podobných dvojic představují Skapina Geront. Proti vznešeným, kteří mají v rukou hůl, dýku nebo pušku, stojí veselý chlapík, který už to dovede zařídít tak, aby jeho klacek našel to pravé místo.

I když z zásobárny taškařic a kejkľů šibalů nemůžeme vydělit proľhanost, zlodějství a jiná lumpáctví, kterými jejich chytré mozky zrovna rozkvětají, přece máme rádi ty svérázné postavy jako je Ezop, Pseudolus, Figaro, Skapin, Ulenspiegel, Franta nebo Švejk. Asi pro to kladné – pozitivní, co obsahuje jejich životní postoj. Milujeme je i přes jejich nevalné morální kvality proto, že dovedou leptat balvany usazenin lidské hlouposti, společenských zvyklostí a pořádků. Milujeme je proto, že dovedou zaklepat na vznešené hlavy tak, aby se ozval dutý zvuk prázdného sudu. A vždycky a především je budeme milovat pro jejich nezměrnou životnost a optimismus. Oni se dovedou smát a hlavně nikdy si nezoufají .

Nemyslíme, že by dnešní představení dovedlo některého z diváků k pošetilému kousku, který by ho pak mrzel. Přeľali bychom si, aby inscenace Molièrovoy hry, kterou se bavili lidé 17. století, pobavila i jejich o tři sta let mladší potomky, aby pomáhala v lidských srdcích zažehávat životodárnou jiskru skapinovského bláznovství, které je i dnes třeba.



② (1666) – Lakomec (1668) – Jiří Dandin (1668) – Měšťák šlechticem (1670) – Skapinova šibalství (1671) – Zdravý nemocný (1673).



.6 .6 .6 6. 6. 6.

tiletý Molière se vrací v čele herecké společnosti do Paříže jako známý úspěšný divadelní ředitel, hraje před králem a pak za jeho přispění a podpory začíná pravidelně hrát v paláci Le Petit Bourbonne. V těchto letech tvoří vrcholná díla své tvorby, často napadán svými protivníky, konkurenční divadelní společností i církví. Vzniká skvělé dílo, tři desítky her, které sedmnáctý věk odkázal stoletím příštím.

V nejnádhernejším aristokratickém prostředí psal a hrál komediant Molière divadlo, které bylo napojeno duchem pouťových fraškářů a soudilo život prostým rozumem, hájícím přirozené právo člověka na lásku a spravedlnost.

Tleskal mu král i prodavačka ryb. A to je znak velkého umění, proti kterému se bouří jen pokrytci.

.6.6.6.6 .6.6.

Díváte se na divadelní hru a vidíte scénu, herce, jak se pohybují po jevišti, slyšíte, co říkají, jak hrají hudba. A přece je tu někdo, koho nevidíte a kdo vlastně je duší celého představení. Je to režisér.

Ten dal celému představení jeho tvář. Nejen, že vybral herce pro jednotlivé postavy hry, dohodl se s výtvarníkem na scéně a kostýmech a s hudebním skladatelem na hudbě, s osvětlovači a výtvarníkem »nasvítit« jeviště, naaranžoval hru (to je určil přesně každý pohyb herce), ale především vymezil každé postavě její místo ve hře, zvolil styl celého představení, divadelními prostředky zdůraznil určitá místa a myšlenky hry a jiné potlačil. Vyslovil ústy autorovýmí vlastní názor na svět; snažil se, aby divákům byla hra blízká a aby z ní cítili její dnešní platnost.

Režisérova práce se podobá svým významem pro představení práci dirigenta. Ten také mnoho týdnů studoval určitou skladbu s orchestrem; konečnou podobu díla dotváří vždycky bezprostředně s hudebníky na pódiu koncertní síně. Režisér, na rozdíl od něho, může jen z hlediště při každém představení — premiéře i reprízách — sledovat, jak vždy znovu vzniká umělecké dílo, jemuž dal spolu s herci základ každodenní šesti- sedmítýdenní vyčerpávající práci na zkouškách. Tak zůstává režisér — hlavní osoba celé inscenace — pro diváky neznámou osobností.

Přesto, nebo právě proto, bychom vám chtěli v tomto programu představit režiséra dnešního

představení. Skapinova šibalství jsou dílem nového člena našeho divadla — režiséra Miloslava Kučery. Letos dokončil Akademii muzických umění v Praze (AMU). Je to vysoká škola s několika fakultami, na nichž se studuje herectví, divadelní a filmová režie, dramaturgie, dirigování, skladba, hra na hudební nástroje, filmová kamera atd.

Míla Kučera a tři další absolventi DAMU — herci Jiří Havel, Míša Junášek a Miroslav Nohýnek — zvolili jako místo svého prvního angažmá DPB. Přejeme všem čtyřem v jejich první sezóně u divadla i všech dalších — Zlomte vaz!

A nakonec dáme slovo debutujícímu režiséru Milovi Kučerovi, který nám odpověděl na několik otázek:

Co tě nejvíc zaujalo na hře?

Že jsem ji dostal jako první režii. Čekal jsem všechno možné, jen ne právě Skapinova šibalství.

Proč?

Jsem povahy spíš melancholické a mírné a tohle je komedie dost ztřeštěná. Zřejmě platí pořekadlo, že protiklady se přitahují.

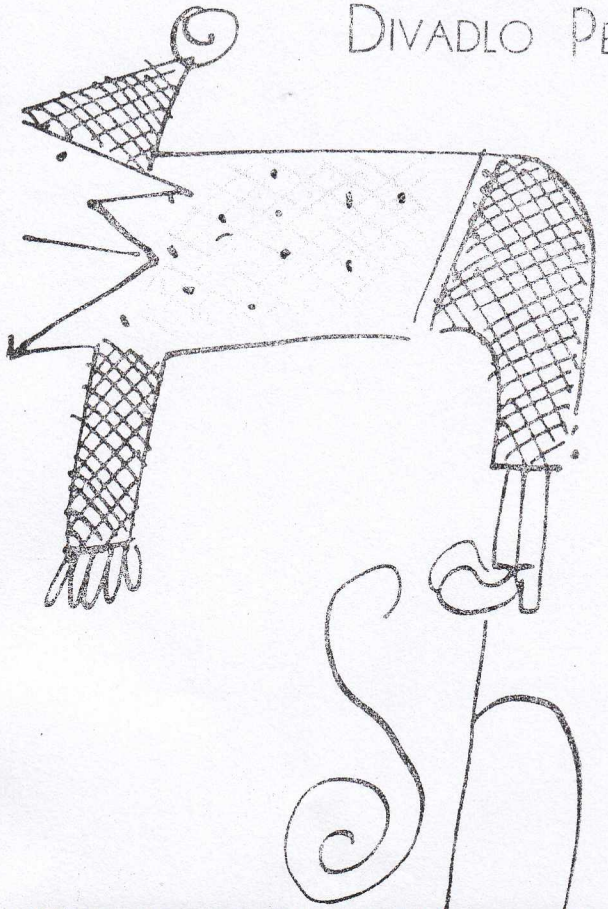
Takže jsi ji vlastně dělal nerad...

Vůbec ne. Spíš naopak. Člověk zprvu váhá, ale pak ho posedne touha dobývat neznámé pevniny — a pokud možno jinak, než to dělali jeho předchůdci.

Chceš ještě něco říci divákům?

Ano. Že bych si přál, aby se co nejvíc bavili... a pro další inscenace mi drželi palce. To víte, začátky jsou těžké. hm

DIVADLO PETRA BEZRUČE



ZDARMA

